

Sygn. akt I CSK 117/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa P. Spółki z o.o.

w W.

przeciwko Gminie Leszno

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt V Ca 3535/13,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania; zasądza
od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800 zł kosztów
zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanej Gminy Leszno w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 września 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący wskazał we wniosku, że Sąd Okręgowy rażąco naruszył art. 139 ust. 2 p.z.p. w zw. z art. 144 ust. 1 p.z.p., a także art. 65 k.c. i art. 77 k.c. Dodatkowo podniósł m.in., że Sąd naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów oraz nie uwzględnił niektórych dowodów zgromadzonych w sprawie.

Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiście naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego

przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie wskazał na tego rodzaju wadliwość zaskarżonego wyroku, która mogłaby być uznana za oczywistą w znaczeniu podanym wyżej. Skoro podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), to za nieskuteczne trzeba uznać zarzuty sformułowane w związku ze stosowaniem art. 233 k.p.c., który jest przepisem upoważniającym sąd do oceny dowodów i wskazującym na jej kryteria.

Należy także podkreślić, że powołane przez skarżącego zarzuty naruszenia art. 139 p.z.p. oraz art. 144 p.z.p. są nieuzasadnione. Przepisy te odnoszą się bowiem do sytuacji, gdy dochodzi do istotnej zmiany postanowień umowy w stosunku do treści oferty, na podstawie której dokonano wyboru wykonawcy. Wypada zauważyć, że w okolicznościach niniejszej sprawy w ogóle nie doszło do zmiany umowy. Umowa była realizowana zgodnie z ustaleniami poczynionymi w § 7 umowy określającej sposób ustalenia ceny towaru.

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).